

บทนำ

ภายในตำหนักผู้จีนอ่อง ณ กรุงปักกิ่ง
"ท่านหญิง ทำแบบนี้จะดีหรือเจ้าคะ"
ซุนเหมย สาวใช้ประจำตัวท่านหญิงหลันเซวียนถามพลางถักผม
ยาวสลวยของเจ้านายเป็นเปียเส้นใหญ่
"วางใจเถอะน่า ข้าสืบข่าวมาเป็นอย่างดีแล้ว"
หลันเซวียนที่กระตือรือร้นคึกคักรู้สึกใจเต้นระทึกอยู่บ้าง
สืบข่าวมาดีแล้วยังต้องไปอีกหรือ! ซุนเหมยคิดแล้วก็อดถอนใจมิได้
หลังจากยัดเปียเส้นนั้นลงในผ้าคลุมศีรษะของท่านหญิงอย่างมิดชิดดีแล้ว
ก็เลื่อนสายตาไปมองท่านหญิงฟูเว่ยและท่านหญิงจิ้งอวี่ที่กำลังสวมชุด
ปฏิบัติงานในยามค่ำคืนอยู่อย่างขมขมมัน โชคดีที่ท่านหญิงฉิ่งฉินได้แต่งงาน
ไปอยู่ซู่โจวแล้ว มิเช่นนั้นงานนี้ย่อมขาดนางไม่ได้อย่างแน่นอน
"แต่ว่า..."

ท่านหญิงมัทรี

นางเอ่ยเตือนเจ้านายอย่างเป็นทางการ

"ขุนหมေးได้ยื่นท่านหัวหน้าขันทีแล้วว่าสถานที่ซึ่งราชสำนักจัดไว้เพื่อต้อนรับแขกชาวตะวันตกเป็นพิเศษนั้น นอกจากสุราและบ่อนพนันแล้วยังมีนางคนอีกด้วย เขายังบอกว่าคนตะวันตกทั้งโอบซ่ายกอดขวา เออะอะก็สั่งให้นางคนอีกเหล่านั้นถอดเสื้อผ้าออก ทั้งยัง..."

ขุนหมေးตะกุกตะกักพูดไม่ออก ใบหน้าหมดจดแดงระเรื่อด้วยความกระดาก

"คนที่มาคราวนี้มีแต่พวกสูงศักดิ์ทั้งนั้น ข้าไม่เชื่อว่าบรรยาการภายในเรือนรับรองจะสกปรกโสรมถึงเพียงนั้นหรอก"

หลันเซวียนกล่าวอย่างไม่นำพา ทว่าใบหน้างดงามเข้าขั้นหาตัวจับยากนั้นแดงระเรื่อขึ้นเช่นกัน อันที่จริงนางเองก็รู้สึกหวาดหวั่นอยู่บ้างว่าจะต้องพบเห็นภาพอุจาดตาน่าขยหน้าเหล่านั้น

คืนนี้ผู้ที่ถูกเชิญไปยังสถานที่ดังกล่าวล้วนเป็นพ่อค้าคนสำคัญชาวฮอลันดา พวกเขาต่างมีกองเรือสินค้าที่ยิ่งใหญ่ มีฐานะสำคัญโดดเด่นในตลาดการค้าโลก เพราะเหตุนี้จึงได้รับสมญานามว่า 'สารถิแห่งมหาสมุทร'

ขบวนเรือกองนี้เดินทางมาถึงแผ่นดินต้าซิง* เมื่อหลายวันก่อน ในบรรดานั้นมีพ่อค้าชาวตะวันตกหลายคนทำการติดต่อค้าขายกับขุนนางสองมณฑลที่ดูแลเรื่องสินค้าตะวันตกของมณฑลกว่างตงและกว่างซีอยู่เป็นประจำ ขุนนางผู้นั้นนับเป็นหนึ่งในขุนนางที่มีผลงานยิ่งใหญ่ ช่วยให้ต้าซิงสามารถขยายเขตการค้าและนำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรืองแก่แผ่นดินเป็นอย่างมาก เพราะเหตุนี้เสด็จพ่อจึงทรงมีรับสั่งให้ขุนนางสองมณฑลเป็นผู้ต้อนรับขับสู้

* แผ่นดินต้าซิง หมายถึงประเทศจีนในสมัยราชวงศ์ซิง

พ่อค้าชาวตะวันตกในคืนนี้ จากนั้นวันรุ่งขึ้นก็ให้นำคนทั้งหลายเข้าวัง หลังจากเสด็จพ่อพระราชทานงานเลี้ยงรับรองเสร็จแล้วก็รับสั่งถึงเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตนาง

ตั้งนั้นนางจะต้องสืบดูให้รู้ชัดเสียก่อนว่าคนที่เสด็จพ่อทรงหมายพระเนตรเอาไว้ นั้นเป็นคนอย่างไร

พี่เวยและจิ้งจอกวิไลรอบสวดกันแทบหนึ่ง จากนั้นพร้อมใจกันรวบรวมความกล้าพยักหน้าสนับสนุนอย่างมั่นใจ

"หลานเขยียนพูดได้ถูกต้อง คงไม่มีภาพอุจาดตาพวกนั้นให้เห็นหรอก"

ถึงจะกล่าวอย่างมั่นใจเพียงไร ทว่าทั้งสองก็ยังใบหน้าแดงก่ำราวลูกตำลึงสุกอยู่ดี

แม้ว่าท่านหญิงทั้งสามจะเป็นสมาชิกในองค์กรที่สร้างความแตกตื่นโกลาหลให้แก่คนในเมืองหลวง ชอบกระทำเรื่องน่าใจหายใจคว่ำอยู่เป็นประจำ แต่ก็ไม่เคยสักครั้งที่จะสอดเท้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรือนรับรองของราชสำนัก ได้ยินว่าที่นั่นมีสภาพราวกับช่องคณิกาไม่ผิดเพี้ยน ภาพอุจาดบาดตาใดๆ ล้วนมิให้เห็นเต็มไปหมด

ถึงแม้พวกนางจะสนใจใคร่รู้ เคยลอบแอบดูนิยายประโลมโลกตามร้านขายหนังสือมาบ้าง แต่นั่นก็เป็นเพียงการบรรยายในหน้ากระดาษเท่านั้น คราวนี้เพื่อความสุขทั้งชีวิตของหลานเขยียน พวกนางจำเป็นต้องบุกรุกเข้าเขตสถานที่ต้องห้าม เมื่อนึกถึงว่าอาจต้องเห็นภาพอุจาดลามกด้วยตาของตัวเอง พวกนางก็อดใจเต้นโครมครามขึ้นมามิได้

ขุนหมื่นเห็นทั้งสามสวมใส่ชุดดำเสร็จเรียบร้อยแล้วก็หยิบหน้ากากปีศาจขึ้นมาสามชิ้นส่งให้แต่ละคน ปากยังคงพล่ามเตือนไม่ยอมหยุด

ท่านหญิงมั่งรัก

"ท่านหญิงทั้งสามเจ้าคะ ข้ายังรู้สึกว้าว..."

"อู่ว! พวกเราจะไปแล้ว"

หลันเซวียนตัดบทไม่ให้อีกฝ่ายตัดทานต่อไป

"แต่ว่า..."

ฟูเวยเดินไปที่หน้าประตูแล้วแง้มออกเล็กน้อยเพื่อเรียกตัวเสี่ยวเซียงสาวใช้ประจำตัวของนางให้เข้ามา หลังจากนั้นก็สั่งการยาวเหยียด

"หากท่านพ่อท่านแม่ต้องการจะเข้ามาดูพวกเรา เจ้าก็บอกว่าพวกเราทั้งสามนอนหลับไปแล้วนะ"

"ทราบแล้วเจ้าคะ"

เสี่ยวเซียงผินใจพยักหน้า ตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เช่นเดียวกับซุนเหมย

และแล้วท่านหญิงคนงามทั้งสามก็อาศัยความมืดมิดของราตรีอำพรางร่าง สะกิดปลายเท้าใช้วิชาตัวเบาโลดแล่นออกไปจากตำหนักผู้ขึ้นอ่อง

ซุนเหมยและเสี่ยวเซียงต่างสวดมนต์อยู่ในใจ ภาวนาขอให้ท่านหญิงทั้งสามแคล้วคลาดจากภัยอันตราย กลับมาได้อย่างปลอดภัยด้วยเถิด!

เนื่องจากหลันเซวียนก็คือพระราชธิดาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ฟูเวยและจิ้งอวี่นั้นคือธิดาสาวสุดที่รักของท่านผู้ขึ้นอ่องและอี่เจิ้งอ่อง ทั้งสามนางล้วนมีฐานะสูงส่งไม่ธรรมดา แต่กลับมีนิสัยซุกซนไม่อยู่สุข นอกจากชอบช่วยเหลือคนอ่อนแอไร้ทางต่อสู้แล้วยังร่ำเรียนวิทยายุทธ์ เรียนภาษาตะวันตก มีความฝันที่จะออกทะเลท่องเที่ยวเช่นเดียวกับเจิ้งเหอ* ผู้ยิ่งใหญ่

และเพราะเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของประเทศ เรื่องในครอบครัว หรือ

* เจิ้งเหอ หรือที่คนไทยรู้จักดีในนามซาป่อง (มาจากชื่อเดิม คือ ซันเป่า) เป็นมหาขันทีชาวมุสลิมแห่งราชวงศ์หมิง และเป็นแม่ทัพผู้นำขบวนเรือจีนออกเดินทางสำรวจรอบโลก

เรื่องราวทั้งหลายในแผ่นดิน พวกนางล้วนสนอกสนใจเป็นพิเศษ บ่อยครั้งที่พวกนางก่อเรื่องวุ่นวายขึ้น สำหรับองค์จักรพรรดิแล้วพรคองค์หญิงก็คือตัวแทนของปัญหาและความเดือดร้อนดี ๆ นี้เอง

ดังนั้นคราวนี้จักรพรรดิจึงทรงสวมพระหทัยของตุลาการเหล็ก มีพระราชวินิจฉัยจับท่านหญิงหลันเซวียนแต่งงานออกไปให้แก่คนต่างชาติ ประการแรกเพื่อส่งเสริมความฝันของธิดารักให้เป็นจริง ประการที่สอง... เมื่อนางจากไปไกลแล้ว หากก่อเรื่องวุ่นวายขึ้นอีกย่อมไม่มีใครมาคิดบัญชีที่พระองค์อีกต่อไป

7

ในความมิดมิดของราตรี ท่านหญิงทั้งสามซึ่งสวมหน้ากากปีศาจเพื่ออำพรางฐานะใช้วิชาตัวเบาลอยตัวขึ้นไปบนหลังคาของคฤหาสน์ที่ตกแต่งอย่างงดงามวิจิตรหลังหนึ่ง หลังจากส่งภาษามือชี้ไปทางซ้ายที่ทางขวาที่แล้วต่างคนก็พยักหน้าหงึกๆ อย่างเข้าใจ จากนั้นก็แยกย้ายกันกระโดดลงไปคนละทิศคนละทาง

หลันเซวียนเองก็ลงจากหลังคา แล้ววิ่งตัดผ่านสระบัวแห่งหนึ่งอย่างระมัดระวัง เมื่อแอบมองเข้าไปในลานกลางคฤหาสน์ซึ่งจุดตะเกียงจนสว่างไสว ก็เห็นชาวตะวันตกเจ็ดแปดคนกำลังดื่มสุราเคล้านารีกันอย่างชื่นมื่น

สุวรรณค์ มีฝรั่งอึ้งม้อมมากมายถึงเพียงนี้เขี้ยวหรือ! แล้วคนไหนเล่าที่ชื่อเกรย์ ชาวฮอลันดาซึ่งได้รับฉายาว่า 'เจ้าอำนาจแห่งท้องทะเล' คนนั้นเป็นชายชราที่มีคางสามชั้นคนนั้นหรือเปล่าหนอ... ไม่น่าจะใช่ อีกคนที่ดูผอมแห้งจนคล้ายหนังหุ้มกระดูกนั่นเล่า... ดูไม่มีเรี่ยวแรง

สักนิด

หรือเป็นคนที่กำลังไข่มือกุญแจไปตามเรือนร่างของคณิกาที่ใส่เสื้อเปิด
เนินอกครึ่งหนึ่งคนนั้น... แต่หน้าตาเขาราวกับโจรระคะ ดูไม่เหมือนสักหน่อย

นางลอบถอนใจยาวคราหนึ่ง โฉนภายในลานจึงไม่มีคุณลักษณะท่าทาง
ดังเช่นที่ขุนนางสองมณฑลบรรยายให้ฟังสักนิด ที่ว่ามองปราดเดียวก็รู้ถึง
ฐานะอันสูงศักดิ์ของเขาได้ในทันที นัยน์ตาสีฟ้าสุกชุ่มลึกซึ้งยากจะคาดเดา
ทั่วร่างแผ่พลังอำนาจคุกคามชนิดหนึ่งทำให้ผู้คนอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหวาดกลัว

นางกวาดนัยน์ตาสุกใสมองคู่อีกรอบ หลังจากตัดคนตะวันตกเหล่านั้น
ออกไปจากความสนใจแล้ว สายตานางก็จับจ้องไปยังเรือนรับรองที่อยู่ตรง
กลาง...โรงเฮาส์*

หลังจากกระโดดข้ามรั้วดอกไม้และระเบียงโค้งหลบทหารองครักษ์ที่
ลาดตระเวนอยู่โดยรอบแล้ว นางก็ทะยานร่างขึ้นไปบนหลังคาห้อง จากนั้น
แนบหูลงจนชิดกระเบื้อง ทีแรกเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงหัวเราะร่วนของสตรี
ตามด้วยเสียงทุ้มต่ำของบุรุษกล่าวเป็นภาษาตะวันตกว่า

"ภรรยาหรือจะสู้เมียน้อย เมียน้อยหรือจะสู้คบขู้ คบขู้หรือจะสู้ไม่
ยินยอม ฮ่า ๆ ๆ"

ชายอีกคนคล้ายจะเห็นด้วยกับคำพูดประโยคนี้

"คำพูดนี้น่าสนใจยิ่ง ดูท่าไม่ว่าจะเป็นคนตะวันตกหรือคนตะวันตก
อีกาบนโลกนี้ล้วนมีสีดำดูเดียวกัน"

"นี่หมายถึงบุรุษเท่านั้น แต่สตรีประเทศจีนไม่เหมือนกับสตรีชาว
ตะวันตก พวกนางถูกผูกมัดด้วยประเพณีโบราณคร่ำครึที่ถ่ายทอดสืบต่อ

* ความหมายในที่นี้ก็คือ สิ่งปลูกสร้างสถาปัตยกรรมแบบตะวันตก

ท่านหญิงมัทรี

กันมา พวกนางจะต้องปฏิบัติต่อสามีอย่างอ่อนน้อมนุ่มนวล รักเดียวใจเดียว ผ่านวันคืนไปโดยไม่ก้าวเท้าออกนอกประตูบ้าน" เสียงชายอีกคนกล่าวเสริมอย่างขบขัน "ได้ยินว่าหญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงาน หากถูกบุรุษมองเห็นเรือนร่างหรือว่าถูกกอดจูบ นางจะต้องติดตามชายคนนั้นไปตลอดชีวิต"

"จริงหรือ แล้วสตรีชาวจีนที่กำลังนั่งเบียดอยู่ข้างกายข้านี้เล่า"

"ท่านเกรย์ล้อเล่นแล้ว พวกนางเป็นนางศนิกา ไม่เหมือนกับกุลสตรีในห้องหอที่ข้าหมายถึงหรอก"

ท่านเกรย์? คนที่แนบทุกกับกระเบื้องหลังคาตาวาวเป็นประกาย จะต้องเป็นเขาแน่ ชุณนางสองมณฑลเคยบอกว่าทุกคนเรียกเกรย์ว่า 'ท่านเกรย์'

"กุลสตรีในห้องหอเหล่านั้นฟังดูเหมือนชอบเกาะหนึบผู้คน ข้าไม่กล้าแม้แต่จะกระทบกระทั่งพวกนางหรอก"

"ข้าเข้าใจดี สำหรับท่านเกรย์แล้วสตรีก็เปรียบเสมือนของเล่นเท่านั้น เมื่อเล่นจนเบื่อหน่ายก็สลัดทิ้งไป แต่หากเป็นสิ่งที่ต้องการ ท่านก็จะต้องหาทางไขว่คว้าเอามันมาครอบครองให้จงได้ นี่คือนิสัยบั่นทอนหัวใจที่สุดของท่านเกรย์มิใช่หรือ"

เห็นสตรีเป็นของเล่น เป็นสิ่งบันเทิงใจกระนั้นหรือ! ดวงตาของหลันเซี่ยนฉายแววไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่นางยังคงสັกตกลั่นลมหายใจเอาไว้ ค่อยๆ ถอดแผ่นกระเบื้องออก คิดจะดูโฉมหน้าเขาให้เต็มตาสักครา และในตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงคนร้องตะโกน

"มีขโมย! รีบมาเร็วเข้า! มีขโมย!"

นางใจหายวาบ รีบหันขวับไปมอง ปรากฏว่ามีคนชุดดำหลายคนซึ่งในมือแต่ละคนอุ้มสิ่งของบางอย่างกระโดดลอยตัวขึ้นมาตรงที่ที่นางซ่อนตัว

อยู่

ประหลาดแท้ พวกนางมากันเพียงสามคนเท่านั้นนี่นา โฉนอยู่ดี ๆ ถึงมีคนชุดดำมากมายเช่นนี้เล่า

คนชุดดำที่แต่งกายคล้ายนางเมื่อมองมาเห็นนางเข้าก็สะดุ้งจนตัวลอยในทีแรก แต่แล้วก็ทวาดใส่นางว่า

"เจ้าใส่หน้ากากปีศาจไปทำไมกัน! ของอยู่ในมือแล้วยังไม่รีบหนีไปอีก!"

ของอะไร นางยังไม่ทันจะได้ตอบก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติเมื่อทหารองครักษ์มากมายต่างทยอยกระโดดขึ้นมาบนหลังคา แล้วเริ่มประมือกับคนชุดดำพวกนั้น

สวรรค์! นางเพียงแค่มองแอบดูหน้าตาของว่าที่สามีผู้ซึ่งเสด็จพอทรงเลือกเอาไว้ให้เท่านั้น โฉนจึงตกมาอยู่ในเหตุการณ์อันตราย่น่าหวาดเสียวนี้ได้ซะ!

ชายชุดดำคนหนึ่งถูกดาบฟันล้มลงใส่ร่างนาง นางรีบผลักเขาเตรียมให้วิชาตัวเบาโลดแล่นจากไป ทว่ากลับมีชายชุดดำอีกคนถูกเตะจนร่างลอยมาทับนางเอาไว้ เมื่อถูกร่างสองร่างทับเอา น้ำหนักก็กดทับจนนางแทบหายใจไม่ออก และแล้วเสียงกระเบื้องแตกก็ดังขึ้นที่ข้างหู ตามด้วยเสียงไม้คานหลังคาหักสะบั้น ร่างของนางร่วงหล่นลงไปอย่างรวดเร็ว นางหวาดผวาจนหลับตาปี สองมือยกขึ้นไขว่คว้าหาสิ่งของยึดจับ

ท่ามกลางความสับสนอลหม่านนั้น หลันเซวียนคล้ายกับจะคว่ำเอาบางสิ่งบางอย่างไว้ได้ นางหายใจถี่กระชั้นด้วยความกลัว สองมือกอดอะไรอุ่น ๆ นั้นเอาไว้แน่น แต่แล้วก็รู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกพิกล โฉนรอบด้านจึงสงบเงียบเช่นนั้น

หลันเซวียนค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ภาพที่ปรากฏต่อสายตาคือใบหน้าหล่อเหลา

ท่านหญิงมัทรี

ผมสีดำขลับ ดวงตาสีฟ้าลึกล้ำยากจะหยั่งรู้คือนั้นเปล่งประกายเย็นเยียบ น่าสะท้านใจคนจนแทบทำให้นางลืมหายใจ ยังไม่ทันมีโอกาสกล่าวอะไร เขาก็ดึงมือสองข้างของนางออก ทำให้นางร่วงลงไปนั่งอยู่บนโต๊ะที่วางเรียงรายไปด้วยถ้วยสุรา เสียงตุ้บตุ้บขึ้นสองครั้ง แล้วร่างของนางก็เอียงกระแทกเร่จนลงไปนั่งก้นจ้ำเข้าอยู่กับพื้น ...เจ็บจังเลย!

นางหอบหายใจแรงพลางเงยหน้าขึ้นมอง และแล้วก็เข้าใจในทันทีว่า สิ่งที่น่างอดเอาใจเมื่อสักครู่นี้คือคอของชายตะวันตกคนนั้น ส่วนรอยข่วนสามารถที่แก้มซ้ายของเขาก็คือรอยเล็บที่นางฝากเอาไว้ตอนไขว่คว้าหาที่จับนั่นเอง

นางคนิกหลายคนเห็นขโมยที่สวมหน้ากากปีศาจตกลงมาบนพื้นก็แตกตื่นจนวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงออกไปนอกห้อง

"มาที่นี่เร็วเข้า! ในห้องมีขโมย!"

หลันเซี่ยยืนรีบเดินร่นลุกขึ้นเพื่อจะไปห้ามเหล่านางคนิก แต่เงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมาสกัดไว้ที่เบื้องหน้าด้วยความเร็วยิ่งยวด

เกรย์ยืนกอดอกมองดูคนตรงหน้า เมื่อสักครู่ นางช่างเลือกที่ตกได้ ดีจริงๆ เขาเพิ่งจะยึดกายลุกขึ้น นางก็หล่นลงจากท้องฟ้ามาสู่อ้อมอกเขาพอดี จากน้ำหนักตัวที่เบาหวิวราวขนนก ยังมีความนุ่มนวลของเรือนร่างซึ่งสัมผัสเมื่อสักครู่ ทำให้เขารู้ในทันทีว่านางเป็นสตรี!

ลือคัก ผู้ช่วยมือดีของเกรย์ก็ลื่นน้ำลายดั่งเอือกพลางเดินอ้อมมาที่ข้างกายเขาด้วยสีหน้าตื่นเต้นระแวดระวัง

"ท่านเกรย์ ระวังตัวด้วย"

"ขโมยคนนี้มีมืออ่อนด้อย รูปร่างก็เตี้ยเล็กไม่แข็งแรง จะมีอันตราาย